

MILOU & CORA

**HET MYSTERIE
VAN HET FLONKERENDE
TOVERBOS**

Milou & Cora

Het Mysterie van het
Flonkerende
Toverbos

Lizzy Maria B.

Een realisatie van :

Uitgeverij bravenewbooks

<https://home.bravenewbooks.nl/>

Auteur : Lizzy.Maria.B

Lizzy.maria.b@proximus.be

<https://www.facebook.com/lizzy.maria.B/>

Coverontwerp: Lizzy.Maria.B

Tekeningen:Tensor.art. AI, door Lizzy Maria.B

E-BOOK ISBN: 9789465203959

© Lizzy.Maria.B

Het was een zonnige dag en Milou speelde vrolijk bij de vijver met de eendjes, haar vriendjes.

Ze gooide wat steentjes in het water en keek naar de rimpeltjes die ontstonden.

Plotseling zag ze iets bijzonders.

Daar zwom een prachtige zwaan met een witte verenpracht die glinsterde in de zon.

Milou riep "Hallo, mooie zwaan! Wat doe jij hier?"

De zwaan draaide haar hoofd en zei met een zachte stem:

"Hallo, lieve Milou! Ik ben Cora, de zwaan. Heb je ooit gehoord van het Flonkerende Toverbos?"

Milou's ogen werden groot van verwondering. "Nee, wat is dat?" vroeg ze nieuwsgierig.

Cora flapte haar vleugels en zei:

"Het is een plek vol met elfen, trollen, kabouters, eenhoorns, draken en zeemeerminnen!"

"Wauw! Dat klinkt geweldig! Wat kun je daar allemaal doen?"

"Er staat een betoverend kasteel, waar de sterren elke nacht dansen" zei Cora

"Och" zie Milou met rode wangetjes van opwindning "Ik wil mee! Mag ik met jou naar dat toverbos?"

Cora glimlachte en zei: "Ja, klim maar op mijn rug! We gaan samen op avontuur!"

Milou sprong op de rug van Cora. Haar haren wapperden in de wind.

Samen vlogen ze hoog de lucht in, boven de bomen en de glinsterende vijver.

Milou voelde zich als een echte avonturierster!

Onderweg zagen ze de meest betoverende dingen.

Ze vlogen over een woud vol dansende elfen, die glitterstof in de lucht strooiden.

"Jee!" gilte Milou van blijdschap. "Kijk naar die elfen!"

Ze zagen trollen die vrolijk muziek maakten met hun grote trommels en kabouters die met hun

hoedjes aan het dansen waren. "Wat een feest!" lachte Milou.

"En daar!" wees Cora naar een stralend kasteel dat hoog op een berg stond.

"Dat is het Lichtjeskasteel uit het Flonkerende Toverbos!"

Milou voelde een sprongetje van blijdschap in haar buik.

"Laten we daarheen gaan!" Riep ze enthousiast.

Cora knikte en met een groot sprongetje van haar vleugels vlogen ze naar het Lichtjeskasteel.

Milou kon niet wachten om te ontdekken wat voor magie hen daar te wachten stond. Het avontuur was nog maar net begonnen!

Cora daalde zachtjes neer voor de poort van het magische sprookjeskasteel.

Haar grote, witte vleugels glinsterden in het zonlicht.

Milou, sprong van Cora's rug en sprong enthousiast rond.

"Wat een mooi kasteel, Cora!" riep Milou met een grote glimlach. "Zullen we naar binnen gaan?"

"Even wachten, Milou," zei Cora, terwijl ze haar lange hals uitstak om naar de grote poort te kijken.

"We moeten eerst even laten weten dat we hier zijn."

Milou knikte nieuwsgierig. Cora trok aan de grote bel die aan de poort hing. DONG DONG!

Het geluid klonk als een vrolijke melodie.

Plotseling verscheen er een knorrige kabouter met een grote, puntige hoed. Hij stak zijn hoofd uit een van de kleine raampjes van de torens naast de poort. "Wie daar? Wat komen jullie doen?" vroeg de kabouter met een frons op zijn gezicht.

"Hallo, kabouter!" zei Milou, terwijl ze vrolijk rondhuppelde.

"Wij zijn Cora en Milou, en we willen het kasteel binnen om avonturen te beleven!"

De kabouter keek even bedenkelijk, maar zijn ogen begonnen te twinkelen. "Avonturen, zeg je?"

Hmm, dat klinkt interessant! Maar, ik moet eerst weten... hebben jullie een magisch woord?"

Cora en Milou keken elkaar aan en dachten na.

"Wat zou een magisch woord kunnen zijn?" vroeg Cora.

"Misschien is het 'sprookje'!" stelde Milou voor.

De kabouter knikte. "Bijna goed, maar het moet een speciaal woord zijn! Probeer het nog eens."

Cora dacht heel hard na. "Wat dacht je van... 'Vriendschap'?" zei ze uiteindelijk met een brede lach.

"Vriendschap!" herhaalde de kabouter en zijn gezicht ontspande. "Dat is een prachtig magisch woord!"

Jullie mogen binnen. Maar, let op! Binnen zijn er veel geheimen te ontdekken."

Met een krakend geluid opende de poort zich en een wereld vol kleuren en glitters kwam tevoorschijn. Milou sprong van blijdschap.

"Dank je, kabouter!" riep Milou terwijl ze naar binnen huppelde.

"We zijn er klaar voor!"

Cora volgde haar, en samen gingen ze het magische sprookjeskasteel binnen, klaar voor hun avontuur.

Wat zouden ze allemaal ontdekken?

Dat was nog een groot geheim...

In de tuin van het Lichtjeskasteel was alles schitterend! Ze keken rond met grote ogen. Toen zagen ze de kabouter in een groen pakje met een puntmuts op zijn hoofd en een lange, witte baard. Hallo, hallo!" riep de kabouter intussen vrolijk. "Wat fijn dat jullie hier zijn!

Ik ben Kabouter Kiki en ik heb jullie nodig!"

Milou en Cora keken elkaar aan. "Wat kunnen wij doen?" vroeg Milou nieuwsgierig. "Nou," begon Kabouter Kiki, "ik heb een probleem. Mijn magische bloemen in de tuin zijn verdrietig en ze willen weer gaan bloeien.

Maar ik weet niet hoe! Kunnen jullie me helpen?"

Cora klapperde met haar vleugels en zei:

"Ja, dat willen we graag helpen! Wat moeten we doen? Kabouter Kiki glimlachte breed.

"Jullie moeten Lily, de bloemen elf van het bos vinden!

Enkel Lily kan de bloemen weer blij laten worden, maar ik kan hier niet weg van de poort "

"Natuurlijk! Laten we het Lily gaan zoeken!" zei Milou enthousiast tegen Cora.

Cora flapte met haar vleugels. "Ja! Lily, is de enige die de bloemen van Kiki kan helpen.

We moeten haar wel zoeken. "zei Cora, terwijl ze haar hoofd schuin hield.

Laten we snel gaan!" zei Milou. Samen renden ze naar het bos.

De bomen waren hoog en groen, en de zon scheen door de blaadjes.

"Kijk, Milou! Wat een mooie paddenstoel!" zei Cora.

"Misschien kan die ons iets vertellen over het elfje!"

Milou knikte en liep naar de paddenstoel.

"Hallo, paddenstoel! Heb jij Lily, het bloemen elfje gezien?" vroeg ze vriendelijk.

De paddenstoel wiebelde een beetje en zei: "Nee, lief meisje, maar als je het Lily wilt vinden, moet je naar het Glimlachende Meer gaan. Daar wonen alle elfjes. "

"Bedankt, paddenstoel!" zei Milou blij. "Kom, Cora! We moeten naar de Glimlachende Meer!"

En ze renden verder. "Wat als de bloemen ziek worden?" vroeg Cora bezorgd. "We moeten Kiki helpen!" zei Milou vastberaden. "Ja! We zijn een team!" flapte Cora met veel enthousiasme.

"We moeten Lily vinden! "En zo gingen Milou en Cora verder op hun avontuur, op zoek naar Lily en klaar om te helpen, wat er ook mocht gebeuren!

Milou en Cora renden vrolijk door het bos. De zon scheen en de vogels floten hun mooiste liedjes. Hun harten waren vol hoop, want ze waren op zoek naar het bloemen elfje!

“Wat een mooi bos!” zei Milou, terwijl ze om zich heen keek. “Kijk eens naar die grote bomen!”

“En naar die kleurrijke bloemen!” flapte Cora, de zwaan, met haar witte vleugels.

“Ik kan niet wachten om Lily te ontmoeten!”

Plotseling, tussen de bladeren, zagen ze een schattig eekhoortje met een pluizige staart. Het eekhoortje was druk bezig noten te verzamelen.

“Hallo, eekhoortje!” riep Milou met een glimlach. “Kun jij ons helpen?”

Het eekhoortje stopte met zijn werk en keek nieuwsgierig op.

“Hallo! Wat willen jullie weten?” vroeg hij met een vrolijke stem.

“We zoeken het bloemen elfje!” zei Cora enthousiast. “We hebben haar hulp nodig en de paddenstoel zegt ze naar het Glimlachende Meer is!”

“Ah, het bloemen elfje!” zei het eekhoortje met een frons op zijn gezicht. “Ja, ze is naar het Glimlachende Meer gegaan. Maar pas op! Er zijn veel spannende dingen in het bos!”

“Wat voor spannende dingen?” vroeg Milou, terwijl ze haar ogen groot opendeed.

“Nou,” zei het eekhoortje, “er zijn hoge heuvels om op te klimmen, en op sommige plekken nog sneeuw om doorheen te rennen, en misschien zelfs zingende vlinderbloemen!”

“Zingende bloemen?” vroeg Cora met een giechel. “Dat klinkt leuk!”

“Ja, maar ze kunnen ook een beetje ondeugend zijn,” waarschuwde het eekhoortje.

“Ze zingen en dansen, en ze willen dat je meedoet!”

“Dat klinkt spannend!” zei Milou. “Kun je ons de weg wijzen?”

“Natuurlijk!” zei het eekhoortje en hij gebaarde met zijn pootjes. “Volg het pad met de grote stenen.

Dan kom je bij de glimlachende rivier. Maar wees voorzichtig, en let goed op elkaar!

”Dank je wel, eekhoortje!” zei Cora. “We zullen goed opletten!”

“Ja!” zei Milou, terwijl met Cora verder rende.

Hun avontuur was nog maar net begonnen.

Ze waren klaar om alles te ontdekken wat het bos te bieden had.

“Kom op, Cora! Laten we het bloemen elfje vinden!” riep Milou, vol enthousiasme.

En zo vervolgden ze hun weg, met de woorden van het eekhoortje in hun oren en een grote glimlach op hun gezichten.